(६) एतेष्वारण्यपशुषु आक्षेपवादिनां पूर्व्वपक्षिणां मतमुपन्यस्यति। "तदाहुः। अपशवो वा एते। यदारण्याः। यदारण्यैः सꣳस्थापयेत्। क्षिप्रे यजमानमरण्यं मृतꣳ हरेयुः। अरण्यायतना ह्यारण्याः पशव इति। यत्पशूनालभेत। अनवरुद्धाः अस्य पशवः स्युः। यत्पर्य्यग्निकृतानुत्सृजेत्॥ ३॥ यज्ञवैशसं कुर्य्यात्" इति। तत्रैष्वारण्यपशुष्वाक्षेपवादिन एवं 'आहुः'। ये 'एते' कर्म्मयोग्याः, पशवो न भवन्ति पशुकार्य्याभावात्। तथाहि किमेते पशवः समाप्तिपर्य्यन्तमनुष्ठेयाः किंवा तेषामारम्भ एव माभूत्। अथवा प्रारब्धानां तेषां पर्य्यग्निकरणादूर्ध्वमुत्सर्ग इति विचारणीयं। तत्र समाप्तिपर्य्यन्तं प्रयोगे 'क्षिप्रे' स्वल्प एव काले, 'मृतं यजमानं', दाहार्थमारण्ये पुत्रादयो 'हरेयुः', आरण्यपशुवधस्याल्पायुष्यहेतुत्वात्। यस्मादारण्यानां पशूनामारण्यमेवायतनं, अतो यजमानस्यापि तत्रैवायतनं भवति। नापि द्वितीयः पक्षो युक्तः। आरण्यानामालम्भाभावे यजमानेन 'पशवः', न प्राप्येरन्। पर्य्यग्निकरणादूर्द्ध्वमुत्सर्गे तु पशुप्रयोगसमाप्त्यभावाद्यज्ञविघातं कुर्य्यात्॥

(७) अत्र समाधानवादिनां मतं दर्शयति। "यत् पशूनालभते। तेनैव पशूनवरुन्धे। यत्पर्य्यग्निकृतानुत्सृजत्ययज्ञवैशसाय। अवरुद्धा अस्य पशवो भवन्ति। न 'यज्ञवैशसं', भवति। न 'यजमानमरण्यं मृतꣳ', हरन्ति" इति। आरण्यान् 'पशून्', आलब्धुमुपाकरणं करोति तेनालम्भदोषाभावात् पशुप्राप्तिर्भवति। उपाकृतेषु पर्य्यग्निकरणस्यानुष्ठितत्वात्। 'यज्ञवैशसं',